

I

Zomer 2002

Haar moeder kwam niet thuis voor het avondeten. Voor de zoveelste keer deze week.

Dat was het eerste waardoor Ellie Tucker het idee kreeg dat haar vader weleens gelijk kon hebben. Misschien had haar moeder zoiets vreselijks gedaan dat hun gezin uit elkaar zou vallen. En dan zou niets of niemand hen ooit nog bij elkaar kunnen brengen.

Ellie was vijftien in die warme, benauwde zomer in Savannah – toen de uren van de vrijdagmiddag verstreken, toen het zes uur werd en daarna half zeven. Ze ging naar haar vader in de keuken en hielp hem het eten klaar te maken. Broodjes tonijnsalade met een nieuwe, warme pot mayonaise uit de kast.

Haar vader zweeg en haar moeders afwezigheid maakte de stilte met de minuut drukkender. In de koelkast lag niet veel, maar hij vond nog een zak geschrapte worteltjes en deed ze in een kommetje. Toen het eten op tafel stond, ging hij op zijn plaats aan het hoofd zitten en nam Ellie de stoel naast hem.

De plek tegenover haar, waar haar moeder meestal zat, bleef akelig leeg.

‘Laten we bidden.’ Haar vader pakte haar hand. Hij wachtte even voordat hij begon. ‘God, dank U voor ons eten en onze

zegeningen.’ Hij aarzelde. ‘U weet alles. Maak de waarheid als-tublieft bekend. In Jezus’ naam, amen.’

De waarheid? Ellie kreeg de droge happen van haar broodje nauwelijks weg. De waarheid waarover? Haar moeder? De reden waarom ze niet thuis was terwijl de dokterspraktijk waar ze werkte een uur geleden was gesloten? Tijdens de maaltijd werd niet gesproken, maar de stilte schreeuwde over de tafel. Toen ze klaar waren met eten keek haar vader haar aan. Zijn ogen stonden verdrietig. ‘Ellie, zou jij alsjeblieft de vaat willen doen?’ Hij stond op en gaf haar een kus op haar voorhoofd. ‘Ik ben in mijn kamer.’

Ze deed wat hij haar had gevraagd. Twintig minuten later, toen de vaat bijna klaar was, hoorde ze haar moeder door de voordeur naar binnen glippen. Ellie keek over haar schouder en hun ogen ontmoetten elkaar. Ellie had de laatste tijd het gevoel dat zij meer de moeder was en ze voelde zich dan nu ook zoals een moeder zich waarschijnlijk voelde als haar kinderen tieners waren. Haar moeder had haar werkkleding nog aan, een zwarte broek en een witte blouse.

‘Waar is je vader?’ Haar ogen waren rood en opgezet en haar stem klonk verstikt.

‘In zijn kamer.’ Ellie knipperde met haar ogen en wist niet goed wat ze verder moest zeggen.

Haar moeder deed een stap in die richting, maar bleef toen staan en draaide zich om naar Ellie. ‘Het spijt me.’ Haar schouders zakten een beetje naar beneden. ‘Dat ik er niet was met eten.’ Ze klonk als een robot. ‘Sorry.’

Nog voordat Ellie kon vragen waar ze was geweest, draaide haar moeder zich om en liep de gang door. Ellie keek op het klokje van de magnetron. Half acht. Nolan zou nog een uur in de sporthal blijven trainen, daarna zou Ellie naar zijn huis fietsen, zoals ze ’s avonds meestal deed. Vooral deze zomer.

Sinds haar ouders ruzie hadden.

Ze droogde haar handen af, liep naar haar kamer en deed de deur achter zich dicht. Wat muziek, wat tijd met haar dagboek en dan zou Nolan thuis zijn. Ze zette de radio aan. De Backstreet Boys vulden de lucht en ze draaide het volume direct wat lager. Haar vader had gezegd dat hij haar radio zou afpakken als ze naar wereldse muziek luisterde. Ellie had zo haar eigen ideeën over het begrip werelds. En ze vond dat ze niet dichterbij de hemel kon komen dan met de muziek van de Backstreet Boys.

De jongens zongen ‘Larger than Life’ toen ze een schreeuw hoorde.

Ellie zette onmiddellijk de radio uit en sprong overeind. Hoewel er de laatste tijd veel spanning tussen haar ouders was geweest, schreeuwden ze bijna nooit – niet op deze manier tenminste. Haar hart bonkte zo hard dat ze het zelf kon horen. Nog voordat ze de deur van haar slaapkamer bereikte, klonk er weer geschreeuw door het huis en dit keer kon ze verstaan wat haar vader zei. Ze hoorde de scheldwoorden die hij voor haar moeder gebruikte.

Zo zacht ze kon, sloop Ellie via de gang en de huiskamer naar de slaapkamer van haar ouders. Er klonk weer geschreeuw. Ze was zo dichtbij dat ze ook nog iets anders hoorde – haar moeder hilde.

‘Je pakt je spullen en je vertrekt.’ Zo had ze haar vader nog nooit horen praten. Zijn woorden leken wel kogels van woede. Hij zei nog meer. ‘Ik hoef jou niet onder *mijn* dak als je zwanger bent van *zijn* kind!’ Hij ging zo tekeer dat de muren trilden. ‘Dat gebeurt niet!’

Ellie zocht steun tegen de muur van de gang, anders zou ze in elkaar zakken. Wat gebeurde hier? Was haar moeder zwanger? Zwanger van iemand anders? Het bloed trok uit haar gezicht weg en ze was bang dat ze zou flauwvallen. *Wegwezen, Ellie... snel wegwezen.* Ze beval zichzelf in beweging te komen, maar haar voeten gehoorzaamden niet.

Nog voordat ze bij haar positieven kwam, deed haar vader de deur open en keek haar kwaad aan. Zijn borst ging met elke ademhaling op en neer. ‘Wat doe je?’

De vraag bleef tussen hen in hangen. Ellie keek langs hem heen de slaapkamer in. Haar moeder zat op een stoel, met haar hoofd op haar handen. *Sta op*, wilde Ellie haar toeschreeuwen. *Zeg tegen hem dat het een leugen is! Verdedig jezelf, mam! Doe iets om hier een einde aan te maken.* Maar haar moeder deed niets. Zei ook niets.

Ellies ogen schoten weer naar haar vader en ze wilde weglopen, alles zo snel mogelijk ontvluchten, maar ze struikelde en viel achterover op haar handen. Ze voelde een pijnscheut in haar polsen, maar schoof toch verder bij hem vandaan, als een krab op de vlucht voor een net.

Terwijl ze wegkroop, werd de blik in de ogen van haar vader milder. ‘Ellie. Het spijt me.’ Hij liep naar haar toe. ‘Ik wilde je niet... het was niet de bedoeling dat je dat hoorde.’

Op dat moment wist Ellie twee dingen. Het eerste was dat de vreselijke woorden die haar vader door het huis had geschreeuwd de waarheid waren. En het tweede dat het leven dat ze tot nu toe had geleid voorbij was. Het lag in duizend stukken op het versleten tapijt van de gang. Ze stond op en draaide zich om. ‘Ik... ik moet gaan.’

Haar vader zei iets over meisjes van haar leeftijd en dat zij dit nog niet konden begrijpen, dat ze naar haar kamer terug moest gaan en moest gaan bidden. Zoiets. Maar het enige wat Ellie hoorde, was het oorverdovende gebonk van haar hart in haar borstkas. Ze had lucht nodig, moest ademen. Een paar tellen later zat ze op de fiets en trapte zo hard ze kon de zomeravond in.

Hij zou nog in de sporthal zijn, maar dat gaf niet. Ellie zat graag te kijken als Nolan basketbalde. Het maakte haar niet uit of de tribune vol leerlingen van de Savannah High School zat

of dat ze maar met z'n tweeën waren als de bal echoënd tegen de glanzende, houten vloer stuitte. Elke keer als Ellie haar pedalen omlaag trapte, probeerde ze de werkelijkheid uit haar gedachten te zetten. Maar de waarheid smoorde haar als een verstikkende, natte deken. Haar moeder was weer laat thuisgekomen – zoals ze al een tijd lang laat thuiskwam. En vandaag... vandaag moest ze haar vader hebben verteld wat hij al die tijd al had vermoed.

Ze had een affaire gehad. En dat was niet het enige, ze was nog zwanger ook.

De waarheid kolkte in haar maag rond en ze stikte bijna, zodat ze ten slotte geen andere keuze had dan haar fiets in de dichtstbijzijnde struik te gooien en toe te geven aan de vreselijke maagpijn. De ene walgelijke golf na de andere leegde haar ingewanden tot alleen de pijn nog over was. Een pijn die ze nooit meer zou kwijtraken.

Uitgeput en slap ging Ellie op de stoeprand zitten. Ze steunde met haar hoofd op haar handen en liet eindelijk haar tranen de vrije loop. De schok had het verdriet in een uithoek van haar hart geduwd, maar nu hilde ze tot ze bijna geen adem meer kon halen. Haar moeder hield niet van haar vader, en dus ook niet van haar. Haar moeder wilde meer dan hun gezin, een andere reden wist ze niet te bedenken. Schaamte voegde zich bij haar verdriet, want Nolans moeder zou zoiets nooit hebben gedaan. Ellie hief haar gezicht naar de donker wordende lucht. *Nolan*. Ze veegde de tranen van haar gezicht en haalde diep adem. Ze moest naar hem toe voordat het nog later werd, hem vinden voordat hij uit de sporthal wegging. Haar fiets was oud en haar ketting te los, maar dat kon haar er niet van weerhouden zo hard mogelijk naar de school te racen. Het geluid van een stuiterende bal vulde haar hart terwijl ze haar fiets tegen de bakstenen muur aan de achterkant van het gebouw zette. Naast de zijne.

Nolan liet de deur altijd openstaan voor het geval er een briesje zou opsteken. Ellie glipte naar binnen en ging op de voorste rij van de tribune zitten. Hij ving de bal en keek haar met twinkelende ogen aan. Om zijn mond speelde een glimlach. ‘Je bent vroeg.’

Ze knikte. Ze vertrouwde haar stem niet, niet nu ze het liefst naar hem toe zou rennen om op zijn schouder uit te huilen. Niemand kon haar verdriet beter wegnemen dan hij, haar beste vriend Nolan Cook.

Een schaduw van bezorgdheid gleed over zijn gebruikte gezicht. ‘Ellie? Alles goed met je?’

Hoewel ze dolgraag naar hem toe wilde, wilde ze niet dat hij het zou weten. Ze wilde hem niet vertellen waarom ze van streek was, want dan zou het zeker waar zijn. Als ze het Nolan vertelde, kon ze de waarheid niet langer ontkennen.

Hij legde de bal neer en liep naar haar toe. Zweet drupte van zijn voorhoofd en zijn mouwloze T-shirt en korte broek waren vochtig. ‘Je hebt gehuild.’ Hij bleef vlak voor haar staan. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Mijn ouders.’ Ze voelde dat ze weer tranen in haar ogen kreeg, merkte dat haar woorden verdronken in een oceaan van verdriet.

‘Hadden ze weer ruzie?’

‘Ja. Heel erg.’

‘Ach, Ellie.’ Zijn ademhaling was weer normaal. Hij veegde met zijn onderarm over zijn gezicht. ‘Wat rot voor je.’

‘Speel maar door.’ Haar stem klonk gespannen door alles wat ze niet vertelde. Ze knikte naar de basket. ‘Je hebt nog een half uur.’

Hij keek haar seconden lang aan. ‘Weet je het zeker?’

‘We praten straks wel. Ik wilde alleen maar...’ Er rolden tranen over haar wangen. ‘... hier zijn. Bij jou.’

Opnieuw vernauwden zijn ogen zich. Hij keek haar bezorgd

aan. Uiteindelijk knikte hij langzaam, alsof hij het niet helemaal vertrouwde. ‘We kunnen weg wanneer je maar wilt.’

‘Als je klaar bent. Toe, Nolan.’

Hij keek haar nog een keer aan en liep op een sukkeldrafje naar de bal. Hij raapte hem op, dribbelde er eerst links mee, toen rechts en bracht hem daarna naar de basket. Met een gebaar dat net zo vloeiend en sierlijk was als de bewegingen die Ellie tijdens haar drie jaar danslessen had geleerd, kwam Nolan van de grond en gooide hij de bal door het net. Hij kwam soepel op beide voeten neer. Hij ving de bal, dribbelde terug, maakte een paar schijnbewegingen om denkbeeldige tegenstanders heen en herhaalde de oefening. Na tien dunks liep hij op een drafje naar het fonteintje en dronk een halve minuut. Daarna oefende hij driepuntsworpen.

Nolan speelde basketbal met hart en ziel. De bal was een verlenging van zijn hand en elke beweging, elke stap was even natuurlijk voor hem als ademen. Terwijl ze toekeek, merkte Ellie dat haar tranen opdroogden. Ze ervoer de vreugde over zijn basketbaltalent, zoals elke keer dat ze het voorrecht had hem te zien spelen. Nolans droom was even eenvoudig als onmogelijk.

Hij wilde voor de NBA spelen. Daar bad hij om en werkte hij elke dag voor. Elk uur van elke dag. Van de achten en tieners die hij met veel moeite op school haalde tot de lange uren die hij hier elke avond maakte. Als Nolan geen profspeler werd, kwam dat niet doordat hij te weinig had getraind. Of doordat hij er niet genoeg in had geloofd.

Toen hij de bal vijf keer vanaf verschillende punten op de driepuntslijn in de basket had gegooid, rende hij weer naar het fonteintje. Daarna nam hij eindelijk de bal onder zijn arm en liep weer naar haar. Hij gebruikte zijn T-shirt om het zweet van zijn gezicht te vegen. ‘Veel vochtiger kan het weer niet worden.’

‘Nee.’ Ze glimlachte een beetje en keek naar de openstaande achterdeur. ‘Er staat bijna geen wind.’

‘Nee.’ Hij knikte naar haar. ‘Kom, laten we naar mijn huis gaan. Dan neem ik een douche en daarna kunnen we naar het park gaan.’

Dat was het enige wat Ellie wilde, een paar uur samen zijn met Nolan in het Gordonston Park. De plek waar hun lievelingseik stond en waar zo veel zacht gras was dat ze op zomeravonden als deze op hun rug konden liggen om vallende sterren te tellen. Ze zei niets, nog niet. Ze liepen zwijgend de achterdeur uit en Nolan deed hem dicht en op slot. Nolans vader was hier trainer en hij had zijn zoon vorig jaar een sleutel gegeven. Hij vond het te lastig om elke keer de gymzaal open te doen als Nolan wilde oefenen.

Ze fietsten naar de Pennsylvania Avenue en reden binnendoor over de Kinzie Avenue naar de Edgewood Avenue. Nolans huis stond op nog geen kilometer afstand van Ellies huis, maar hun wijken verschilden zo van elkaar dat het leek of ze in aparte werelden woonden. In Nolans wijk had je vuurvliegjes en enorme, perfect onderhouden voortuinen. In Ellies wijk zag je hekken van gaas en zwerfhonden, gelijkvloerse huizen die niet groter waren dan de garage bij Nolans ouders.

Het soort huizen waar Ellie en haar ouders in woonden.

Ze ging bij Nolans moeder in de keuken zitten terwijl Nolan ging douchen. Gelukkig waren Ellies ogen nu droog, zodat ze niets uit hoefde te leggen. Ze spraken over koetjes en kalfjes en Nolans moeder vertelde over de nieuwe Bijbelstudiegroep waarbij ze zich pas had aangesloten en waar ze veel over het Oude Testament leerde.

Ellie wilde wel interesse hebben, zich net zo met God verbonden voelen als Nolan en zijn ouders. Maar als God van haar hield, waarom stortte haar leven dan in? Misschien hield Hij wel alleen van bepaalde mensen. Goede mensen, zoals de familie

Cook. Niet veel later kwam Nolan in een schone korte broek en een T-shirt naar beneden. Hij pakte twee chocolate chip-koekjes van een bord op het aanrecht en gaf zijn moeder een kus op haar wang.

Ellie knipperde met haar ogen en, zoals de laatste tijd wel vaker gebeurde, besepte ze dat Nolan volwassen begon te worden. Ze waren al bevriend sinds de tweede klas en liepen al sinds de eerste dag van de middelbare school samen naar huis. Maar ergens op reis door de tijd was hun beiden iets overkomen wat ze niet hadden zien aankomen.

Ze waren ouder geworden. Ze waren geen kinderen meer.

Nolan was al ruim een meter tachtig. Hij ging elke ochtend hardlopen, was gebruind en had zijn haar zoals elke zomer heel kort laten knippen. Sinds kort deed hij aan gewichtheffen, en misschien leken zijn schouders en armen in het lichtgroene T-shirt daarom wel zo gespierd toen hij de koekjes pakte.

Ellie voelde haar wangen warm worden en ze wendde haar blik af. Het was vreemd om Nolan zo te zien, meer als man dan als jongen. Zijn moeder draaide zich naar haar toe en Ellie was blij dat ze haar er niet op had betrapt dat ze naar Nolans armen keek. De vrouw glimlachte naar haar, hartelijk en oprecht. 'Je mag altijd langskomen, hoor, Ellie. Voor jou staat de deur altijd open. Dat weet je.'

'Ja, mevrouw. Dank u wel.'

Ze overlegden niet waar ze naartoe gingen. Het was altijd dezelfde plek. Een klein stukje gras en knoestige wortels, onder de grootste eikenboom van het park – misschien wel van de stad. De boom die vol Spaans mos hing en die zulke grote wortels had dat ze erop konden zitten. Ze liepen naast elkaar.

Dit was de plaats waar Ellie en Nolan sinds de zomer voordat ze naar de zesde klas gingen naartoe gingen om te praten. In die tijd deden ze nog verstopperijtje tussen de bomen en gebruikten ze de oude eik als buutplaats. In de loop van het

schooljaar maakten ze er als het warm genoeg was, hun huiswerk. En op avonden als deze deden ze wat ze vanzelfsprekend vonden.

Ze openden gewoon hun hart en vertelden elkaar alles wat er in hen opkwam.

‘Nou, vertel eens.’ Nolan ging op het plekje het dichtst bij de dikke stam zitten. Hij leunde naar achteren en keek haar onderzoekend aan. ‘Wat is er gebeurd?’

Ellie had aan dit moment gedacht sinds ze de deur van de sportzaal was binnengelopen. Ze moest hem de waarheid vertellen, want ze vertelde hem alles. Maar misschien hoefde ze het nog niet meteen te vertellen. Hij wachtte op antwoord. Haar keel was droog, het kostte haar tijd om haar woorden te vormen. ‘Mijn moeder... ze kwam weer laat thuis.’

Hij wachtte en knipperde met zijn ogen. ‘Dus dat is het.’

‘Ja.’ Ze vond het niet fijn om de waarheid voor zich uit te schuiven, maar kon hem die ook nog niet vertellen. ‘Mijn vader was ontzettend kwaad.’

Hij ging weer met zijn rug tegen de boom zitten. ‘Het waait wel over.’

‘Tja.’ Ze ging op de plek naast hem zitten en drukte haar rug zacht tegen de boomstam. Hun schouders raakten elkaar en dat herinnerde haar aan alles wat goed en echt was in haar leven.

‘Op een dag, als we oud en getrouwd zijn, komen we weer naar dit plekje en denken we aan deze zomer terug.’

‘Hoe weet je dat?’

Hij keek haar aan. ‘Dat we eraan zullen terugdenken?’

‘Nee.’ Ze grijnsde. ‘Dat ik met jou zal trouwen.’

‘Nou gewoon.’ Hij keek haar aan en haalde zijn schouders op. ‘Je vindt nooit iemand anders die zo veel van je houdt als ik.’

Het was niet de eerste keer dat hij dit zei. En hij zei het altijd luchtig, zodat ze hem er niet van kon beschuldigen dat hij te ernstig was of dat hij probeerde te veranderen wat er tussen hen

bestond. Ze lachte altijd maar en schudde haar hoofd alsof hij iets gekks had voorgesteld, zoals samen weglopen en naar het circus gaan.

Maar dit keer lachte ze niet en ging ze ook niet op het onderwerp door. Ze keek alleen maar naar de bomen in de verte en de vuurvliegjes die ertussen dansten. Het is maar goed dat ze hem niet over haar moeder had verteld – dat ze een relatie met een andere man had gehad en zwanger was geraakt. Want dan zou alles veranderen. Nolan zou medelijden met haar krijgen en niet meer plagerig over trouwen spreken. Niet nu haar ouders zo'n puinhoop van hun huwelijk hadden gemaakt.

Ellie zuchtte en haatte de wending die haar leven had genomen. Het nieuws kon wel wachten.

Op dit moment wilde ze niets anders dan onder de grote eikenboom aan de rand van het park naast Nolan Cook zitten op een zomeravond die alleen van hen beiden was. Ze wilde alleen maar geloven... nog één moment geloven dat ze zou krijgen wat ze het allerliefst wilde.

Hier voor altijd zo blijven zitten.

2

Caroline Tucker stond in de broeierige, donkere nacht met al haar bezittingen in de grote koffer naast zich voor haar huis aan de Louisiana Avenue. Ze probeerde niet te denken aan alles wat ze kwijtraakte. Hij zou haar hebben vermoord als ze was gebleven. Dat wist ze zeker. Haar leven was hoe dan ook voorbij, maar omwille van haar ongeboren baby, moest ze vertrekken en een oplossing bedenken.

Het moeilijkste was Ellie.

Haar dochter was er niet. Die was ongetwijfeld naar Nolans huis gegaan. Dat betekende dat Caroline morgen in de loop van de dag, als haar man niet thuis was, weer op de een of andere manier vanuit het westen van Savannah hiernaartoe zou moeten komen. Om de situatie te uitleggen. Om te voorkomen dat Ellie haar zou gaan haten.

Haar vriendin Lena Lindsey kwam aanrijden in een zilverkleurige, nieuwe auto en parkeerde op de parkeerplaats. Ze stapte uit en keek naar Caroline. Hun ogen ontmoetten elkaar en Lena hield haar ogen op Caroline gericht. Lena kende het hele verhaal, alle akelige details, behalve één. Het feit dat Caroline zwanger was. Even later zette Lena haar handen in haar zij. ‘Weet hij van Peyton?’

‘Ja.’ Caroline keek over haar schouder. Alle lichten in het huis waren uit. Ze sprak zacht. ‘Hij heeft me het huis uit geschopt.’

Lena kwam naar haar toe en sloeg haar armen om haar heen. Ze was zo zwart als Caroline blank was en hoewel het 2002 was, overschreed hun vriendschap voor sommige mensen in Savannah in Georgia ongeschreven regels over rassenscheiding. Het interesseerde Lena en haar nooit wat anderen vonden. Ze gingen als zussen met elkaar om en dat deden ze al sinds ze op de middelbare school zaten.

‘Kom.’ Lena deed het portier aan de passagierskant open. ‘We bedenken wel iets.’ Lena woonde met haar man en drie zoons in een mooi huis aan de westkant van Savannah. Haar man was dermatoloog en Lena was zijn assistente. Als ze samen koffiedronken of hun nagels lieten manicuren, praatten ze eindeloos over hun werk als doktersassistente, wat de band tussen hen versterkte.

Pas toen ze op de snelweg reden, zuchtte Lena. ‘Je bent zwanger, hè?’

Caroline was niet verbaasd. Ze kon niets voor Lena verborgen houden. Ze keek omlaag naar haar vingers en begon aan haar trouwring te draaien.

‘God sta ons bij.’ De woorden gingen gepaard met een diepe zucht. ‘Ik heb je gezegd dat je bij die man uit de buurt moest blijven.’ Lena wond nooit ergens doekjes om. ‘Beroemde countryzanger?’ Ze schudde haar hoofd. ‘Die heeft vast in elk stadje wel een Caroline Tucker.’ Haar toon werd milder. ‘Kleintje, waarom? Waarom heb je het gedaan?’

Het was een van de vragen die in Carolines hoofd rond maalden. Een vraag die ze niet kon beantwoorden. ‘Ik hield van hem.’

Lena maakte haar ogen lang genoeg van het wegdek los om haar aan te kijken, dwars door haar heen te kijken. Ze hoefde Caroline er niet op te wijzen dat de man overduidelijk nooit van Caroline had gehouden, nooit om haar had gegeven. Of dat ze nooit meer dan een van de vele fans was geweest. Een liefde

voor één nacht terwijl de man op tournee was. Ze hoefde er geen woord over te zeggen.

Haar ogen spraken boekdelen.

Lena was de enige persoon op aarde die wist hoe Caroline haar tijd had doorgebracht. De afgelopen maanden had Lena geprobeerd haar tegen te houden. Ze had zelfs aangeboden een counselor voor Caroline en Alan te zoeken, maar Caroline had Lena's pogingen genegeerd en pas een paar dagen geleden ontkend dat ze een relatie had. Nu reden ze verdrietig zwijgend voort.

Caroline staarde uit het raampje naar de nachtelijke hemel. Wanneer waren de problemen begonnen? Hoe had haar leven zo uit de hand kunnen lopen? Ze probeerde de momenten waarop ze was ontspoord op een rijtje te zetten. Haar gedachten gingen terug naar een concert in januari, twee jaar geleden. Het was de dag geweest dat Peyton Anders voor zijn *Whatever-you're-feeling*-tournee naar haar stad was gekomen. Heel Savannah wist van het concert. Zo bekend was Peyton. Hij was dat jaar zesentwintig. Hij was op een ruige manier knap en had de bouw van een footballspeler. Tegen die tijd was hij voor het derde jaar op rij de beste zanger van het land. Dat voorjaar was hij bovendien entertainer van het jaar geworden.

'Zit je erover na te denken?' Lena's stem onderbrak haar gedachten.

Caroline keek naar haar vriendin. 'Ik probeer het.'

'Dat is een begin.'

'Alan en ik... dat ging al zo lang slecht, Lena.' Carolines stem brak. Haar pijn en verdriet verstikten haar stem. 'Hij... wil me niet.'

'Dacht je dat ik niet weet hoe dat voelt, Carrie Tucker?' Zo noemde Lena haar altijd. Carrie. 'Ik heb in hetzelfde schuitje gezeten.' Ze wierp Caroline een zijdelingse blik toe en richtte haar ogen weer op de donkere weg voor zich. 'Weet je nog?' Ze

zweeg even, maar bleef intens. ‘Blijf nadenken, Carrie. Ga helemaal terug naar het begin en haal de boel uit de knoop. Dan heb je kans dat je een oplossing vindt.’

‘Ja.’ Er was geen oplossing voor haar situatie, maar dat kon ze nu niet zeggen. Niet tegen Lena. Ze kende niemand die zo sterk in getrouwd blijven geloofde als haar vriendin. Lena geloofde er zelfs nog in nu haar huwelijk met Alan dood en begraven was.

Caroline keek weer naar de donkere lucht. Het concert in januari was uitverkocht geweest, maar iemand van de organisatie had hun een paar plaatsen op de eerste rij gegeven. Omdat Lena’s man niet van countrymuziek hield, vroeg Lena Caroline mee.

De uitnodiging was het hoogtepunt van Carolines hele jaar geweest.

Zonder waarschuwing flitste er een beeld door haar gedachten. Alan en zij, die door het gangpad van de kerk naar voren liepen, verliefd en ervan overtuigd dat ze dat altijd zouden blijven. Zij was toen nog knap en jong, twintig, en ze had lang, blond haar en onschuldige ogen. In die tijd was elk moment dat ze met Alan doorbracht omgeven door een hoop die dieper was dan de oceaan. De herinnering verdween. Een onmetelijke afstand lag tussen dat moment en nu. Tussen wie ze toen was geweest en wie ze was geworden. Caroline voelde tranen in haar ogen prikken. Wat was er met hen allebei gebeurd?

Ze keek naar Lena. ‘Alan en ik. De puinhoop waar we in zitten.’ Ze bette haar ooghoeken met haar vingers. ‘Dat is ook mijn schuld. Ik wil mezelf niet vrijpleiten.’

‘Dat mag ik hopen.’ Lena bleef recht voor zich uit kijken. ‘Je bent getrouwd met de ene vent en zwanger van een andere.’ Ze trok een wenkbrauw op. ‘Weinig ruimte voor smoezen in deze auto.’ Ze bleef een tijd zwijgen. Toen gaf ze een teder kneepje in Carolines hand. ‘Sorry. Dat had ik niet moeten zeggen.’

‘Maakt niet uit.’